

βραδύνει τὰς καύσεις. Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐν τῇ καθημερινῇ διαίτῃ, τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ ἐμβάσματα εἰσὶν ἀπολύτως ἀποβλητέα· μάλιστα δὲ ἡ διὰ τῶν ὀξέων θεραπευτικὴ ἐκείνη ἀγωγή, ἐστὶ ῥητῶς ἀπορριπτέα· λίαν συνήθως αἱ νεαρὰί κόραι καταβροχθίζουσι κρύφα ὄξος πρὸς ἀπόκτησιν λεπτοφυοῦς ἄμα καὶ κομποῦ ἀναστήματος, καὶ ἐπισχναίνονται μὲν ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἡ ἀπορρόφησης τοῦ πλεονάζοντος τούτου ὀξικοῦ ἕξους, ὅπερ ἐστὶν ἡ βᾶσις τοῦ ὄξους, καταστρέφει τὸν ἐξ ἀνοργάνων οὐσιῶν σκελετὸν τῶν κυττάρων, ἀυξάνει τὴν καθ' ὄλου καταλυτικὴν ἐνέργειαν πάσης ὀργανικῆς ὕλης, προσβάλλει τὴν ὑγίαν καὶ καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν ἀνεπιτήδειον ἵνα χορηγήσῃ τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς αὐξήσιν τοῦ σώματος· ὁ ὀργανισμὸς οὗτος καθίσταται λίαν τρωτὸς καὶ εὐκόλως προσβάλλεται ὑπὸ τῶν νόσων τῶν ἐξ ὀργανικῆς καταπτώσεως, τῆς φθίσεως κατεχούσης τὴν πρῶτην μεταξὺ τούτων θέσιν.

Ἦδη ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀρθρίτιδα εἴτε **ποδιάγραν**· καὶ ταύτης ἡ καταγωγή ἐστὶ κυρίως ἐκ τῶν τροφῶν· προσέρχεται δὲ ὡς καὶ ἡ ψαμμίασις ἐξ ὑπερβαλλούσης τροφῆς καὶ ἐξ ἀτελοῦς καταλύσεως τῶν ἄζωτούχων οὐσιῶν. Ὁ Ἐράσμιος ἔλεγε πρὸς τινὰ ποδαλγὸν φίλον του· «Σὺ μὲν ἔχεις τὴν ποδιάγραν, ἐγὼ δὲ τὴν ψαμμίασιν· συνεζεύχθημεν τὰς δύο ἀδελφάς». Ἐὰν αἱ παθήσεις αὗται ἀυξάνουσι κατὰ τὰς ἡμέρας μας, τοῦτο συμβαίνει διότι τρώγομεν πολὺ κρέας. Ὁ κ. Bouchard καταδείκνυσιν ὅτι ἄτοπος ἐστὶν ὁ ἰσχυρισμὸς καθ' ὃν τὸ κρέας ἐστὶν ἀναπόφρευκτον εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν μυῶν. Ἡ μυϊκὴ αὕτη λειτουργία γίνεται καὶ δι' ἄρτου καὶ λίπους. Ἐστω δὲ τοῦτο πρὸς γνώσιν τῶν ἐργατῶν ἵνα μὴ πλάττωσιν ἐκυτοῖς ψευδεῖς καὶ δαπανηρὰς ἀνάγκας· πρὸ παντὸς δὲ ἄς μὴ φορτόνωμεν τὰ παιδιά κρέατος, ὅπου καὶ πηκτῆς, διότι καθιστῶμεν ταῦτα δυσπεπτικά καὶ τὰ προεκθέτομεν εἰς πάσας τὰς ἀρθρῖτικὰς νόσους, ὅσαι ὀφείλονται εἰς κακὴν τροφήν, οἷον τὸν ρευματισμὸν, τὴν παχυσαρκίαν, τὴν ποδιάγραν κλ. Τὰ παιδιά δέον νὰ τρέφονται ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ· ἀπαξ μὲν τῆς ἡμέρας κρέας, τὸ δὲ λοιπὸν γάλα, βούτυρον, ὠχ, γεώμηλα, καὶ καρποί. Σοφὰ ταῦτα καὶ καλὰ παραγγέλματα· ὁ δὲ ἰατρὸς ἔστω ὁ μέγας ἐπιτηρητὴς τοῦ μαγειρείου· διηγοῦνται ὅτι ὁ Philippe Hecquet κατήρχετο συνεχῶς μέχρι τούτου, διὰ νὰ ἀσπασθῇ τοὺς μαγειροὺς. «Φίλοι μου, ἔλεγεν αὐτοῖς, σὰς εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν πολλὴν ἐκδούλευσιν ὅσην παρέχετε εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰατροὺς· ἄνευ τῆς δηλητηρίου ἡμῶν τέχνης ἢ σχολῆς ὀλόκληρος θὰ ἐπορευέτο τὴν πρὸς τὸ νοσοκομεῖον ἄγουσαν.» Οἱ ἀρθρῖτικοὶ ἀγαπῶσι συνήθως τὴν εὐζωίαν. Οἱ πλούσιοι ἔλεγεν ὁ Ambroise Tarè βασανίζονται ὑπὸ ποδιάγρας, διότι τρώγουσι καλὰ, πίνουσι καλὰ, καὶ παίζουν τὸς πεσσούς. Ὁ δὲ καθηγητῆς Toques περιελάμβανε ἄπασαν τὴν παθογένειαν τῆς νόσου ταύτης εἰς δύο λέξεις «Feuillette et fillette», ὅπερ ἐλληνιστὶ φυλαττομένης ἄμα τῆς ὁμοιότητος τῶν ἡχῶν ἠδύνατο ἴσως νὰ περαφρασθῇ «τροφή καὶ τρυφή». Καὶ ὑπερβολὴ μὲν εἶνε νὰ περιορισθῇ τις εἰς τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας, διότι ἡ ποδιάγρα ἐπέρχεται πολλάκις ἐκ τοῦ καθεστηκότος βίου εἰς ὄλως σῶφρονος καὶ ἐγκρατεῖς ἐργατίας. Γεννᾶται δὲ πάντοτε ὁσάκις αἱ ἄζωτούχοι οὐσίαι κακῶς κατεργάζονται καὶ εἶνε νόσος ἐξ ἐπιβραδυνούσης θρέψεως.

Ἦδη ποία ἡ θεραπεία τῆς παθήσεως ταύτης ἢ μάλλον τῆς πλημελοῦς ταύτης θρέψεως; Πᾶσα αὕτη δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τὸν ἐξῆς ἀφορισμὸν τοῦ Chomel. «Ζῆν διὰ τριῶν φράγκων καθ' ἑκάστην καὶ κερδίζειν ταῦτα διὰ τῆς ἐργασίας». Οὕτως ὑπάρχει ἀσφάλεια ὅτι δὲν θὰ καταβροχθίζεται μεγάλη ποσότης ἄζωτούχων οὐσιῶν καὶ ὅτι αὗται θὰ καίονται. Πρὸς ἐπιβρῶσιν τῆς ὀξειδώσεως ταύτης, ὁ κ. Bouchard ἐνδείκνυσιν ἡμῖν διάφορα μέσα στηριζόμενα ἐπὶ τῆς χημικῆς συνθέσεως τῶν χυμῶν τῶν ποδαλγῶν. Τοιαῦτα εἰσὶν αἱ οὐσίαι αἱ ἐλαττοῦσαι τὸν σχηματισμὸν τοῦ οὐρικοῦ ὀξέος προερχομένου ἐξ ἀτελοῦς καταλύσεως τῶν ἄζωτούχων οὐσιῶν, τὰ χόρτα, τὰ δαμάσκηνα, τὰ βάλσαμα τῆς τερεβενθίνης, τοῦ τολουῦ, τῆς Ἀρκεύθου· ἡ ἀπαγόρευσις μεγάλης χρήσεως κρεάτων, σακχαρωδῶν ποτῶν, ὀξέων, ἀεριοφόρων ἢ λίαν ἀλκοολικῶν ποτῶν. Ἡ πόσις πολλοῦ ὕδατος καὶ μάλιστα ὀλίγα ἐνέχοντος στερεὰ στοιχεῖα, ὡς τὸ ὕδωρ τῶν δεξαμενῶν (τὸ ὄμβριον), τὸ ὕδωρ τοῦ Evian, μετὰ ταῦτα ἔρχεται τὸ διττανθρακικὸν νάτρον ὅπερ διαλύει τὸ οὐρῖκόν ὄξυ, τὰ ὕδατα τοῦ Vichy, Tougues· ἀλλὰ μόνον εἰς εὐρώστους ὀργανισμοὺς ἐστὶν εὐπρόσδεκτος ἡ θεραπεία αὕτη· παρὰ τοῖς ἀσθενεστέροις τὸ ἀνθρακικὸν νάτρον δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῶν ἀλάτων τῆς λιθίνης, ἅτινα ἐπίσης καθιστῶσιν ἀδιάλυτα τὰ οὐρῖκα ἄλατα. Πόσῃν ἐπιτυχίαν δὲν ἔσχον οἱ ἀσθενεῖς εἰς Vittel, Conrezeville, Royal, Meilbach! Τέλος τὰ ἐν γένει ἐρεθίζοντα τὴν θρέψιν οἷον ἡ μάλαξις (massage). Τὰ ἀτμώδη λουτρά, ὁ ἤλεκτρισμὸς, καὶ μάλιστα ἡ μετρία κσκησις εἰσὶν ἰσχυρὰ βοηθητικὰ εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

ΛΕΪΛΕΪ ΚΑΔΡ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 340 καὶ τέλος).

Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἔμεινεν οὕτω λεπτά τινα σκεπτόμενος. Εἶτα μετὰ μικρὸν ἀνήγειρεν αὐτὴν στενάξας.

— Αἰσθάνομαι, εἶπεν, ὅλον τὸ μέγεθος τῆς ἀποστολῆς μου, τὸ βᾶρος τῶν καθηκόντων μου, ἀλλ' οὐδὲν οὐδὲν δύναμαι. Αἱ διαθέσεις μου εἶναι διαθέσεις γίγαντος καὶ ἡ ἰσχὺς μου ἰσχὺς παιδίου· τὸ κράτος μου ὀμοιάζει μὲ πῖθον πλήρη ὀπῶν, ὥστε τὸ ἐν αὐτῷ διαρρέει πανταχόθεν· ἐμβalόνομεν τὴν μίαν καὶ ἀνοίγουσι δέκα καὶ οὕτω χανόμεθα, δῆθεν ἀνθιστάμενοι. Πρὸ ὀλίγου κατηράσθην τὸν Ἀραβῆ καὶ τὴν Αἴγυπτον... Πόσον εἶχον ζῆδικοῦ!... Ἐὰν εἶχον δέκα ἐτι Ἀραβῆδες, δυναμένους νὰ ἐξάψωσι, νὰ φανατίσωσι, νὰ ἐνθουσιάσωσι τοὺς Μουσουλμάνους μου, ὅποσον εὐτύχημα! Τιθέμενος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐνθέου ἐκείνου λαοῦ, νὰ καταπλήξω ἐκ νέου τὴν φαύλην Εὐρώπην...

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνηγέρθη· ἐβημάτιζεν ἐν ταραχῇ νευρική ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ἐνῶ τὸ τέως ἀπαθὲς πρόσωπόν του ἐλάμβανε ποικίλ τινα ἔκφρασιν.

— Νὰ ὀρμήσω ἐναντίον τῶν φράγκων, ἐξηκολούθησεν ὡσεὶ ὄνειροπολῶν, καὶ ἠγούμενος τῶν ἀνδρείων μου νὰ ἐνθυμίσω εἰς τοὺς ἀπίστους τίνων πατέρων εἶμεθα τέκνα· νὰ μᾶς ἴδωσι καὶ πάλιν αἱ πύλαι τῆς Βιέννης φοβε-

ρους και ἀπειλοῦντας.... Οἱ ἡγεμόνες και οἱ βασιλεῖς, πρὸς τοὺς ὁποίους τώρα στέλλω ἀναγκάζομενος παράστη-μα και ἐπιτροπὰς ἐκ στρατηγῶν και μεγιστάνων, νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι δὲν ἔχουσιν ἐν ἐμοὶ ἐξάδελφον και ἰσοτίμον συνάδελφον, ἀλλὰ μάλιστα και ξίφος κρεμάμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των· οἱ πρέσβεις των ἀντὶ νὰ εἰσέρχωνται ἀγέ-ρωχοι εἰς τὰ ἀνάκτορά μου, διχτυποῦντες ἀπαιτήσεις και σχεδὸν προσταγὰς, νὰ παρίστανται τρέμοντες και δειλοὶ ἐνώπιόν μου, μόλις ἀποτολμῶντες ν' ἀτενίζωσι τὸν ἥλιον τοῦ προσώπου μου και ν' ἀσπάζωνται τὸ ἄ-κρον τῆς μανίκας μου....

Ἡ κινουσα αὐτὸν ἔντασις τῶν νεύρων ἤρξατο ἐλατ-τουμένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ ἐξασθένησις και κόπωσις του ἐγένετο τοιαύτη, ὥστε ἐλθὼν ἐκάθησεν ἡ μάλλον ἐ-πεσεν ἐπὶ τοῦ διβανίου. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι μόνον ἡ ὀ-νειροπόλησις τῶν μεγάλων ἔργων τὸν κατεπόνει. Καὶ πάλιν ναυαγῆς και μὲ τὸ βλέμμα ἀπαθὲς ἔμεινεν ἀκίνη-τος. Λεπτὰ τινα παρήλθον οὕτω, εἶτα δὲ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνεώχθη μετ' εὐλαθείας, και ἄνθρωπος εἰσῆλ-θε μετὰ σεβασμοῦ γονυπετήσας. Ἦτο μαῦρος κατάχρυ-σον φέρων στολὴν και ξίφος· ἀνώτατος ὑπάλληλος τῶν ἀνακτόρων, ἰσόβαθος σχεδὸν τῷ πρωθυπουργῷ, πλὴν ὑ-πέρτερος τὴν ἐπιρροήν, πολλὰκις δὲ ἐκ τοῦ βῆθους τοῦ δωματίου του διὰ τῶν γυναικῶν διευθύνων τὴν πολιτι-κὴν. Ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔλαμπεν ἀδαμαντοκόλλητος πλάξ παρασῆμου.

Ἐμεινε σιωπηλὸς και ἀναμένων, ὅπως ὁ Κύριός του ἀπευθύνῃ αὐτῷ τὸν λόγον. Λεπτὰ τινα παρήλθον οὕτω, καθ' ἃ ὁ γονυπετὴς ἀνὴρ δις ἢ τρίς ἐκινήθη, θέλων νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἄλλου. Ἐπὶ τέλους οὗτος ἀ-νήγειρε τὴν κεφαλὴν, και διὰ νεύματος ἀπλοῦ ἐσήμανεν αὐτῷ τὴν θέλησίν του. Ὁ νεωστὶ εἰσελθὼν ἠγέρθη και πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ προσοχῆς βαδίζων ἔκλεισε πρῶτον τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου, εἶτα δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ τρό-που ἐξῆλθεν.

Ἐτέρως, μείνας μόνος, ἐκίνησε κατ' ἀρχὰς μετὰ οἰκτιρμοῦ τὴν κεφαλὴν· εἶτα δέ:

— "Ἄλλη εἰρωνεία, εἶπε μειδιῶν μετὰ πικροῦ. Τὰ πάντα παρ' ἡμῖν ἐξηυτελισθησαν! "Ἄλλοτε ἐν ἐποχαῖς εὐδαιμονίας και μεγαλείου, τὰ ἀνάκτορα τοῦ Βυζαντίου ἦσαν μεταβεβλημένα εἰς χώραν τρυφῆς και ἀπολαύσεως· θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτὰ γωνίαν τινα και ἀπόσπασμα τοῦ μέλλοντος παραδείσου· τὰ ἀμαυρὰ ἐκ τῆς πολυκαυρίας ἐκεῖνα τείχη περιέκλειον καλλονὰς οὐριομόρφους, εὐῦπλο κάμους, κόρας τῆς Γεωργίας και ἔκτακτα ἀρώματα τῶν ἐπαρχιῶν τῆς ἀπεράντου αὐτοκρατορίας μας· ἄλλοτε τὴν ἐσπέραν ταύτην, μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς, ἐκα-τοντὰς καλλιμόρφων παρθένων παρετάσσετο κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ μονάρχου, ἀποροῦντος ποῖαν νὰ προτιμήσῃ και ἐπιθυμοῦντος ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἄβρὰ σώματα, τὰ ἐκα-τὸν ἐκεῖνα ζεύγη τῶν ὀφθαλμῶν τῶν τριῶν χρωμάτων, τὰ λευκὰ ἐκεῖνα πάλλοντα στήθη νὰ μετεμορφῶντο εἰς ἐν μόνον σῶμα, εἰς ἐν ζεύγος λαμπούντων ὀφθαλμῶν, εἰς ἐν στήθος, ὅπως ῥοφήσῃ ὅλων ἐκεῖνων τὸ ἄρωμα ὁμοῦ και τὴν εὐωδίαν, ὅπως εἰς μίαν περιπτύξιν περιβάλλῃ ἀπάσας τὰς χάριτας ἐκεῖνας.. Αἱ νέαι ἴσταντο ἐν τοῖς διαδρόμοις, πάλλουσαι ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας, ἀγω-νιῶσαι ἐκ τῆς ἐπιθυμίας, τίς ἄρα θὰ ἦτο ἡ εὐδαιμων ἐ-κείνη, ἐφ' ἧς θὰ ἔπιπτε τὸ ἐπεικὲς βλέμμα τοῦ μεγάλ-λου Κυρίου και ἦτις θ' ἀπελάμβανε τὴν μεγίστην εὐ-δαιμονίαν νὰ τὸν διασκεδάσῃ, δεχόμενον αὐτὴν ἐν ταῖς

ἰδίαις ἀγκάλαις. Τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ ἡγεμόνος ἔ-πιπτε τέλος ἐπὶ μίαν, ἣτις μάλλον ἐπέσυρε τὴν προσο-χὴν του, τῇ προσέφερε τὸ χρυσοῦν μανδύλιον ἢ βελάντιον χρυσοῦ ἢ ἔψυκε τὸν πώγωνά της διὰ δύο μόνον δα-κτύλων. Ἦτο σημεῖον, και ἡ νεαρὰ κόρη παρηκολούθει αὐτὸν περιχαρῆς εἰς τὸν θάλαμον τῆς υπερτάτης εὐδαι-μονίας.... Καὶ τώρα ;.....

Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησε μετὰ τινα βήματα συν-νοίας, τώρα και ἐδῶ ἡ ταπεινώσις! Τὸ ἔθιμον τελεῖται, ἀλλ' ἐπαιτικῶς. Μία, μόνον μία, και αὕτη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐκλογῆς! Ποῦ εἶναι αἱ ἐποχαὶ ἐκεῖναι, ὅτε αἱ ἐκθέσεις τῶν στρατηγῶν μας ἐν πρώτῳ κεφαλαίῳ ἀνέ-φερον ὡς κύρια λάφυρα τὰς νέας και τὰ παιδιά, ἄτινα ἀπέστειλλον εἰς χρῆσιν και ἀπόλαυσιν τοῦ αὐτοκράτορος των. Παρημέλουν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς μάχης πολλὰκις, ἀλλ' ἔρκει αὐτοῖς ἡ ἐπιτυχία τῆς ἀγρῆς. Ποῦ ἡ ἐποχὴ Μυράτ τοῦ τρίτου, εἰς ἣν δεκαπέντε ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ προ-σῆχθησαν νεάνιδες ἐκ τῆς ἐν Βυζαντίῳ ἀποθήκης; Μέ-γας εἰς ὅλα, ἀπέθανε και ἐν τούτῳ μέγας. Ἐξέπνευσε κολυμβῶν ἐν μέσῳ στήθων νεανίδων. . . . (1) Καὶ τώρα μία, μόνον μία! . . . προσέθηκε μετὰ πικροῦ παραπόνου.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ μονολόγου τούτου ἔκτακτος και τερπνὴ εὐωδία ἤρξατο διὰ διδομένη ἐν τῷ δωματίῳ, χεῖρ μαγίσσης θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι διέχεε τὴν ἀπερίγρα-πτον ἐκείνην ὁσμὴν, και ὅτι θαῦμά τι ἐτελεῖτο πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ὀμιλοῦντος. Φαῖος δὲ και ἀμαυρὸς ἀτμός ἐπλήρου τὸ κενὸν τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ὀλίγον κατ' ὀλί-γον, ἀνὰ μέσον τοῦ ὁποίου ὡς σκιά διεκρίνετο ὁ ἀναμέ-νων ἀνὴρ, ὅστις ἐν ἀρχῇ καταληφθεὶς οἶονεῖ ὑπὸ παρα-ζάλῃς ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀλλ' ἀμέσως, ὑπὸ νέας κυριευθεὶς ταραχῆς, ἐξηγέρθη νευρικὸς και πλήρης ἀχαλινώτου πάθους.

Ζ'.

Τελευταῖον ἠνοιξεν ἡ θύρα και ὁ μαῦρος εἰσῆλθεν, ὀ-δηγῶν ἐκ τῆς χειρὸς. . . . μὰ τί ἦτο ἐκεῖνο, θεέ μου, τί ἦτο! . . . Δὲν τὴν περιγράφω, διότι ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνα-μένοντος δὲν θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ ἀναπαραστήσω μετ' ἀκριβείας.

— Ἐδῶ, κόρη μου, τῇ εἶπεν σιγαλὰ ὁ μαῦρος, ἐδῶ κυρία μου μεγάλη και νέα, θὰ εὖρης τὰς ἡδονὰς, ἄς σοὶ προητοίμασεν ἡ καλωσύνη και ἡ ἐνάρτεός σου καρδιά. Προχώρει λοιπὸν μετὰ θάρρους.

Καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἡ νέα γονυπετοῦσα :

— Ὁ Κυρίαρχα μου και αὐθέντα, ἐφέλλισεν λαμβά-νουσα τὰ κράσπεδα τοῦ ἀντερίου του, ὡς τῇ ὑπαγόρευ-σαν. Λογίζομαι ἀπόψε ἡ εὐτυχιστάτη τῶν γυναικῶν τοῦ ἀπεράντου κράτους σου.

Ἐὐδαιμονίας τῆς ἀνήγειρεν αὐτὴν μετ' εὐμενείας μὲν, ἀλλὰ τρέμων καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὡς διατελῶν ὑπὸ τὴν ἐπῆρειαν τῶν μεθυστικῶν και γαργαλιστικῶν ἀρωμάτων. Ἡ νέα ἀπήλλαξεν αὐτὸν μετὰ φόβου τῆς σπάθης και τῶν περιττῶν ἐνδυμάτων, ἐνῶ συγχρόνως ἐκείνος, παρὰ τὸ εἰθισμένα ἴσως, σχεδὸν ἐξέσχίζε τὸ περικλειτὸν τὸν λεπτὸν αὐτῆς κορμὸν ἐνδυμα και τὸ ἀραχνοειδὲς κάλυμ-μα τοῦ στήθους, ἀποκαλύπτων μεταλλεῖον ὅλον σαρκῶν και στέρων.

Μετὰ τινα ὥραν ὁ ἀνὴρ ἴστατο ὄρθιος παρὰ τὴν κλί-

(1) Ἱστορικόν. Ὁλη ἡ παράγραφος ἀναφέρεται βητικῶς περίπου ὑπὸ ὀμοιοῦδος μου ἱστορικῶς.

νην μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην καὶ τὸ πρόσωπον σύνοφρον, ἐνῶ ἡ γυνὴ-κόρη, δειλὴ καὶ συνεσταλμένη, ἐγείρετο καλύπτουσα ὑπ' αἰδοῦς τὰ γυμνά αὐτῆς μέλη. Τὸ βλέμμα τοῦ ἀνδρὸς ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην.

— Τὸ αἷμα τῶν ἐχθρῶν σου! ἐφέλλισεν ἡ νέα, (1) ὡς ἐδιδάχθη.

Τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ἔμεινεν ὁμῶς καὶ πάλιν ἀπαθές.

— Μήπως ἡ ταπεινὴ δούλη σου εἶχε τὴν μεγάλην ἀτυχίαν νὰ μὴ ἀρέσῃ εἰς τὸν Κύριόν της; ἠρώτησεν ἡ κόρη.

— "Ὅχι, παιδί μου, ὄχι, τοιοῦτον φόβον μὴν ἔχῃς, ἀπεκρίθη οὗτος καὶ ἔφρουσε τὰς χεῖρας.

Ὁ Μαῦρος ἐπεράνη ἐκ νέου.

— Πάρε τὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπεν, καὶ τίποτε νὰ μὴ τῆς λείψῃ, ἀκούεις; Νὰ τῇ ἀποδοθῶσιν ὅλαι αἱ τιμαὶ συζύγου μου...

Εἶτα δὲ μετὰ τὴν ἐξοδόν των:

— Τί πταίει τὸ πτωχὸν πλάσμα, ἐξηκολούθησε. Σοῦ φέρουν δυστυχὴ κόρην ἐνώπιόν σου, τὸν ὅποιον παριστῶσι μέγαν, τρομερὸν, ὡς θηρίον.

Εἶναι ὠραία, θαυμασία, πλάσμα, ἀλλ' ὁ φόβος τῆς παραλύει τὰ πάντα, ἐξελείφον καὶ καλλονὴν καὶ σῶμα καὶ μέλη. "Ἐχεις πλησίον σου παραδείσιον ἀληθῶς κάλλος, ἀλλ' ἄψυχον καὶ ἄνευ αἰσθήσεως, ἄγαλμα ἐκ μαρμαροῦ, καὶ ἔπειτα σοῦ λέγουν ἀπόλαυτε μεγάλε καὶ τρομερὲ Κύριε καὶ αὐθέντα. Ἄ! τοῦτο εἰς τὸ μέλλον πρέπει νὰ λείψῃ καὶ ἄλλη ἀνατροφή ἀνάγκη νὰ διδῆται εἰς τὰς διὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην προωρισμένας παρθένους. Δέον ἐκ τῶν προτέρων νὰ μὲ γνωρίζωσιν ὀλίγον... Ὅσον δὲ δι' ἀπόψε...

Καὶ ἔκρουσεν ἐκ νέου τὰς παλάμας. Ὁ μαῦρος πάραυτα ἐνεφανίσθη, γονυπετήσας ἀμέσως.

— Φέρε με ἀμέσως τὴν Ζεϊνέπ, εἶπε.

Ὁ μαῦρος, καὶ περ μετὰ δειλίας, ἀνήγειρεν ὁμῶς τὸ περίφοβον βλέμμα.

— Τί μὲ κυττάζεις τοιοῦτοτρόπως; Ἐννοῶ τί σκέπτεσαι, καὶ σοὶ ἐπιτρέπω νὰ λαλήσῃς ἀφόβως.

— Ὡ ἡλιέ μου, ὑπέλαβεν ὁ μαῦρος, ὡ αὐθέντα μου μέγιστε, τόσας ἄλλας ἔχεις νεαρὰς περιλάμπρους γυναῖκας, καί...

Καὶ ὁ μαῦρος ἐσιώπησε, φοβούμενος νὰ προχωρήσῃ.

— Καὶ ἐξέλεξα τὴν προσκυτέραν, αἱ; Πῶς φαίνεσαι ὅτι δὲν ἔμαθες καλῶς τὸ ἐπάγγελμά σου! Δὲν ἠξέυρεις τουρκικὴν παροιμίαν: Ἡ γρηῃ κόττα ἔχει τὸ ζουμί. Ἔλα πῆγαινε τώρα.

Καὶ ὁ μαῦρος ἐξῆλθεν.

— Ὁ πτωχός μου ἄγῃς τὰ ἔχασε μὲ τὴν ἀποφεινὴν μου ἰδιοτροπίαν, προσέθηκεν, ἅμα τῇ ἐξόδῳ τοῦ μαῦρου.

Ὁ ἄγῃς μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθε ὀδηγῶν τὴν Ζεϊνέπ, ἀκτινοβολοῦσαν ὑπὸ χαρᾶς. Εἶχε λησμονηθῆ τσοσῦτον χρόνον ἡ δυστυχὴς διὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ἰδία ἠπόρει ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ τιμῇ τῆς ἐσπέρας ἐκείνης καὶ ἐν ἀρχῇ ἐδυσπίσται πρὸς τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν εὐτυχίαν.

Καὶ ὁμῶς δὲν εἶχεν ἔτι ὑπερῶν τὸ τριακοστὸν τῆς ἡλικίας της ἔτος!

ΤΕΛΟΣ.

(1) Ἱστορικόν.

Δερβίς Ἀβουδεκίρ.

ΜΕΤΕΚΟΜΙΣΘΗ ΤΟ ΜΕΓΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς προτέρας του θέσεως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς Ἰσόγειον τῆς Οἰκίας Κ. Λελοῦδα, μεταξὺ τῶν καταστημάτων Στεφ. Γαβαλά καὶ Γ. Κοκοροπούλου.

ΓΑΛΑ ΑΔΟΛΟΝ

Ἐξ ἀγελάδων, ἄς ὁ κ. Μέρλιν μετέφερεν ἐξ Ἑλβετίας ἐπίτηδες, **ΠΩΛΕΙΤΑΙ** ἐν τῷ κήπῳ Στουρνάρη, ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν (εἴσοδος ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κ. Ψύχα).

ἀντὶ 1,20 ἡ ὀκτ.

Πώλησις ἀπὸ 5 1/2—7 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ. ὅτε γίνεται ἡ ἀμελις.

Καθιριότης, τιμιότης, ἀκρίβεια.

Ὁ ἐπιστάτης Ἰω. Χρυσάκης.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς 11—13 ἐτῶν ὅπως ὑπηρετῇ εἰς οἰκίαν. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ

Α. ΤΣΟΧΑ.

Ἑκτακτος Παράστασις.

Διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Τρίτης 7 Σεπτεμβρίου 1882.

Διδαχθήσεται ὑπὸ τοῦ Ἑλλήν. Δραματ. θιάσου τοῦ κ.

ΛΕΚΑΤΣΑ.

Ἡ τραγωδία τοῦ Σαιξπέριου

ΑΜΛΕΤΟΣ

Κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. ΒΙΚΕΛΑ εἰς πράξεις 5.

Καὶ μετὰ τῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐποχὴν της ἀνηκόντων ἐνδυμάτων.